

Jednou ten den přijde – a přišel

Jsou dny, na které se nezapomíná. Mám jich v životě několik, hezkých i těch, na který bych nejradši zapomněl.

V úterý 6. prosince 2011 v pravé poledne jsem měl definitivně potvrzeno, že končím ve Spartě.

Když jsem šel na jednání, jehož obsah mi předem nikdo nedělil, s čerstvě jmenovaným místopředsedou spartánského představenstva Lukášem Příbylem, tušil jsem, že se ten okamžik blíží, jen jsem nevěděl, jakou bude mít podobu. V devětatřiceti letech, několik měsíců poté, kdy mě v mužstvu odsunuli na post brankářský dvojky, jsem nemohl čekat, že mi někdo nabídne prodloužení smlouvy. Nejsem blázen, abych si něco takového myslel. Tím spíš,

že jsem měl platnou smlouvu ještě na půl roku, to znamená do 30. června 2012.

Celou tu dobu, kdy jsem na podzim 2011 vyseďával na lavičce náhradníků, jsem věděl, že se konec blíží. Po posledním ligovém zápase v Jablonci se mě Pepa Chovanec, když jsem ho na chodbě míjel, zeptal, jestli se mnou někdo z vedení Sparty už mluvil.

Zavrtěl jsem hlavou: „Nikdo. Zatím vím jen to, co se dozvídám z novin.“

„Tak to jsme na tom stejně,“ řekl trpce generální sportovní manažer. I on věděl pouze z médií, že se to pod ním nezastavitelně rozhoupalo a že nejspíš taky končí. Sparta pod jeho vedením nesplnila výkonnostní cíle: v roce 2010 nepostoupila do Ligy mistrů, v roce 2012 nevyhrála ligu, nýbrž skončila druhá za Viktorou Plzeň, a vypadla z Evropské ligy, bejvalého Poháru UEFA. Byl už jasnej i jeho nástupce – Jaroslav Hřebík.

Hřebík potřetí ve Spartě! Nad tím jsem musel kroutit hlavou...

Ale ani Pepa Chovanec mi během těch měsíců, kdy jsem nechtal, nic neřekl. To mi připadalo divný. Nemusel mi natvrdo oznamovat, že končím, ale mohl říct: Hele, teď je to takhle a takhle a v zimě se uvidí. No prostě něco říct mohl, bylo by to seriózní. Bohužel jsme se k tomu nedostali...

Předpokládal jsem, že končím, jen to datum mi zatím nebylo jasné. Dodrží Sparta smlouvu do konce června roku 2012? Nic mě nebolelo, cítil jsem se dobře, měl jsem ještě chuť chytat. Nikomu nepřeju nic špatného, ale nikdo nemohl vědět, jestli si můj nástupce Milan Švenger udrží formu nebo jestli se třeba nezraní... V takovém případě by mě Sparta ještě mohla potřebovat.

S Pepou Chovancem mám korektní vztahy.

Příbylovi jsem na rovinu pověděl: „Řekni mi hned, jak to se mnou je. A ne že se budeme na sebe koukat, ty nebudeš vědět, co říct, já nebudu vědět... Tohle nemám rád.“

Zprvu jsme měli naplánováno tak deset až patnáct minut, ale myslím, že jsme seděli a povídali dobrých čtyřicet minut, protože jsme probrali ještě další věci...

Samozřejmě jsem v tu chvíli netušil, že si spolu na tomhle světě už nikdy takhle nepopovídáme. Ani by mě nenapadlo, jak krátká bude jeho kariéra místopředsedy Sparty. Že ho za několik týdnů, takhle mladého, třiatřicetiletého kluka, najdou mrtvého ve vlastní kanceláři na Spartě... Byla to strašná a nečekaná rána, která mě zasáhla, pro-

tože jsme se znali čtrnáct let. Poznal jsem ho jako velkého příznivce Bohemky, kterej chodil fandit do kotle. Pak se začal objevovat jako redaktor ve sportovním zpravodajství Český televize. Podruhý jsme se setkali, když začal dělat ve Spartě tiskovýho mluvčího. Pak šéfoval v Bohemce a koncem roku 2011 si ho vzal šéf klubu Křetínský znovu do Sparty jako svou pravou ruku.

Ten kluk si nezasloužil, jak to s ním dopadlo. Umírat mají starý lidi, a ne třiatřicetiletý kluk, kterej má rodinu a malý dítě. Příchodem do Sparty nabrala jeho kariéra na obrátkách, kdyby Pánbůh dal, mohl to ve fotbale dotáhnout daleko. Jenže Pánbůh nedal... Byl to veskrze pozitivní, příjemnej a kamarádskej člověk, jemuž bys odpustil snad všechno na světě. Takovejch lidí je málo. Kdyby mě ze Sparty vyhazo-

Já i Tomáš Řepka jsme ve Spartě skončili podobně.

val někdo jinej než on, tak bych ho možná poslal do prdele, ale že to byl Lukáš, tak jsem to nějak líp překousl.

Lukáš Příbyl mi v zastoupení Daniela Křetínského na rovinu řekl, že končím. Ve Spartě dochází k velkému zemětřesení: odvolali celý realizační tým včetně lékařů a masérů. Jediného trenéra Martina Haška vzal nový generální sportovní manažer Hřebík na milost. Řekl, že mu věří. Ostatním asi ne, protože skončili i asistenti včetně trenéra brankářů Jendy Stejskala, kterého si osobně moc vážím. Na Jendovo místo přišel Pavel Srníček, můj někdejší spoluhráč z národáku.

Podobně jako já dopadl i Tomáš Řepka. Oba jsme zmizeli ze sestavy po nešťastném zápase Evropský ligy ve Vasluii, ke kterému se ještě vrátím. Na rozdíl ode mě on pak už nebyl ani na lavici náhradníků. Okamžitě ho chtěli do Příbrami, ale Řepa to odmítl, radši se celý podzim díval na fotbal z tribuny...

Lukáš Příbyl mi neřekl, že jsem starej nebo že na to už nestačím. Můj konec zdůvodnil tím, že s velkými personálními změnami chce Sparta změnit i klima v kabině, a proto už tam s Řepou nemáme místo. Byli jsme nejstarší z mužstva, kluci se na nás pochopitelně v lecčems obraceli, měli jsme nějaký slovo u nich i u vedení. Myslím si, že tak je to v pořádku, od toho jsou staří hráči, aby kabinu nějak usměrňovali.

Ale Sparta chtěla v šatně nový šéfy, nový klima.

Svůj přesun na lavici náhradníků jsem bral naprosto profesionálně. Nenesl jsem ho lehce, ale když se zeptáte kohokoliv z lidí ve Spartě, nikdo neřekne, že by se mnou měl nějaký problém nebo že by se mu nelíbil můj přístup. To si troufnu říct na sto procent. Po doléčení zranění z Vasluii jsem normálně trénoval a byl připraven kdykoli

nastoupit. Určitě jsem v sobě nepřiřivoval pocit velký ukřivdění, který bych kompenzoval nějakými provokacemi, uštěpačným poznámkami a podobně.

Samozřejmě jsou situace, kdy něco řekneš, utrousíš nějaký slovo, ale to je spíš v legraci. Třeba se jde trénovat a trenér Hašek řekne, co bude náplní tréninku a že by to mělo trvat tak hodinku, hodinku a čtvrt, tak podotkneš: „No, tak něco mezi jednou a třema hodinama.“ Ale to jsem dělal i v době, kdy jsem měl v brance jistý místo, to nemělo nic společného s mojí novou situací. Když je v šatně dobrá nálada, nikdo to nebere zle. Háša má smysl pro humor, je to kluk, který fotbal ještě nedávno sám hrál. Do poslední chvíle bylo mezi mnou a Martinem Haškem všechno naprosto normální, oboustranně korektní.

Lukáš mi řekl, že pokud budu chtít do vypršení smlouvy odejít někam na hostování, tak mi to Sparta umožní. A pokud v novém klubu nedostanu stejný peníze, tak mi ten rozdíl Sparta dorovná. To se týkalo základního platu, nějakých bonusů, a pokavaď Sparta udělá titul, tak i prémie za první polovinu sezony, po kterou jsem byl v kádru mužstva. A kdybych nikam neodešel, zůstal na Letný a trénoval s béčkem, tak mě ten půlrok prostě bude Sparta normálně platit.

S tím jsem odešel a myslel, že nikomu nebude vadit, kdybych chodil trénovat s béčkem. Ale chyba lávky. Když se sešel týden s týdnem, můj agent Pavel Paska mi oznámil, že mluvil s Lukášem a ten mu řekl, že nemůžu trénovat ani s béčkem! Ale že se prý můžu připravovat individuálně. Řekl jsem si: Co to je – individuálně? Můžu tam a nemůžu tam... Co tam budu dělat? Budu tam sám běhat? V tu chvíli se to ve mně zlomilo a říkám: „Pane Pasko, víte co, zavolejte

jim, že za tu super nabídku děkuju, ať mi připraví papíry, ukončíme to hned!“

Tomáš Řepka to udělal už přede mou. Ten jim okamžitě řekl: „Konec, už mě tady nevidíte. Končím, vyplaťte mě, nazdar, jdu pryč.“ Což já jsem na začátku neudělal.

Později jsme se s Lukášem potkali a on říkal: „Ale to já jsem ti určitě nic takového nemohl slíbit.“

A já říkám: „To je dobrý.“ Kdybych to měl řešit, tak se z toho zblázním. Takový maličkosti se člověku jako Lukáš odpouštějí.

Byl jsem zklamaný, ale mohl jsem to očekávat. Ve chvíli, kdy bude Hřebík dělat místo Chovance, já ve Spartě nemůžu působit na žádný pozici, ani jako hráč, ani jako cokoli jinýho. Ani já sám bych nechtěl dělat pod Hřebíkem, protože během jeho předchozího působení ve Spartě jsem si na něho vytvořil nějaký názor a ten jsem zatím nezměnil.

S Hřebíkem jsme se potkali po Novém roce, brzy po jeho uvedení do funkce. Pozdravili jsme se, zeptali se, jak se daří... Takovej běžnej hovor. Nic víc. Ani slovo o tom, proč musím ve Spartě končit. Narazili jsme na sebe náhodou, když mě Dan Zítka zatáhl do kabiny, že tam kluci pro mě něco mají.

Bránil jsem se: „Vole, co blbneš? Vždyť já sem nemůžu.“

Byl u toho i Martin Hašek: „A proč bys sem nemohl?“

Jak jsme chodili na hokej, tak mi kluci nechali vyhotovit hokejovej spartánskej dres s mým jménem. Předával mi ho Mára Matějovský a říkal: „Jseš jedinej, kdo ho má. Budeš si ho muset vozit na každěj zápas.“

Ti „blbci“ mě dojali den před Silvestrem, když jsme se sešli na pravidelným hokeji. Nic jsem netušil, rozbruslili jsme se, rozhodčí ho-

dil bully, ale oni se najednou všichni rozjeli k trestný lavici. Stál jsem uprostřed kluzišti jako panák na poli a říkám: „Kam jedete?“

Najednou se otevřela dvířka, všichni zvedli hokejky do tvaru slavobrány a Marek Matějovský donesl velké zarámované obraz, na kterým jsem já a nade mnou nápis „Děkujeme ti, Blážo. Budeš nám chybět“. A k tomu jsem dostal obrovské koš, kde byly všechny pochutiny, který mám nejradši.

„Hoši, jste strašně hodní, ale na jednu věc jste zapoměli.“

A oni: „Ty vole, a na co?“

„Cigára tam nemám!“

Necekám, za pět minut tam byly! Tak říkám: „Teď je to kompletní, hoši. Já vám strašně děkuju.“ Normálně mi přeskakoval hlas, když jsem říkal: „Vy mě tady chcete dojmout, vy blbci.“

V takovou chvíli si člověk řekne, že by to měli vidět ti, kteří o mně vytvářeli mediální obraz zlého, hnusného kazisvěta, kterého by se měla Sparta zbavit. Několikrát se mi stalo, že jsem mluvil s někým, kdo mě znal jen z novin a televize, udělal si o mně podle toho nějaké obrázky, ale po osobním setkání se mnou řekl některýmu mému známému: „Hele, já jsem si o něm myslel, že je to vůl, ale on je ve skutečnosti v pohodě.“

To rozloučení převážilo všechny blbé zprávy, co jsem dostal od vedení Sparty. Mám strašně dobrou pocit z toho, že můžu přijít do kabiny, každému z kluků se podívat do očí, protože vím, že jsem nikdy nikomu nic špatného neudělal, ke každému jsem se choval slušně. Mrzet mě může jen to, jak to dopadlo. Představoval jsem si, že ve Spartě skončím, až budu chtít já, až si řeknu, že už na to asi nemám a že nastal nejhodnější čas to zabalit. A ne že tam nemůžu zůstat do

konce soutěžního ročníku, že nemůžu dotáhnout svůj sedmej titul mistra... Ale řekl jsem si, že pokud kluci ligu vyhrajou, tak si pro tu medaili přijdu a vychutnám si to s nima. Odchytal jsem přece tři ligový zápasy a celej podzim jsem Milanu Švengerovi dělal dvojku. Bohužel na jaře to strašně pohnojili, ztratili podzimní šestibodovej náskok, titul darovali svým soupeřům, což mě samozřejmě děsně zarmoutilo.

Uvítal jsem taky okamžitou nabídku na místo ve starý gardě pro tradiční silvestrovský derby se Slavii. Sparta v něm nemá dobrou bilanci, ale hned při mým prvním startu jsme vyhráli 3:1. Už to vypadalo, že udržím čistý konto, ale těsně před koncem jsem dostal gól od Pavla Kuky. Od koho jinýho? Právě s ním souvisí jeden z mých nejhorších fotbalových zážitků z derby, který skončilo 4:4 a on mi vstřelil tři góly. K tomu se ještě vrátím.

Nádherný na silvestrovským derby bylo, že se spartanští fandové se mnou a s Tomášem Řepkou rozloučili skandováním, Řepu dokonce odnesli ze hřiště na ramenou.

Doufám, že jednou budu mít zase dveře na Spartu otevřený. Přemýšlím o tom, že bych se časem mohl starat o brankáře v mládežnických družstvech. Ale nedovedu si představit, že by mě oslovil pan Hřebík.

Do starýho železa ještě nepatřím, ale za starou gardu jsem si rád zachytil.